

יום חמישי, ט' בסיון תשפ"ה

05 ביוני 2025

נאומו של מפקד חטיבה 769 היוצא, אלוף-משנה א'

מפקד פיקוד הצפון האלוף אורי גורדין, מפקד אוגדה 91 תת-אלוף יובל גז, מטה פיקוד, מטה אוגדה 91, מנהיגי הציבור - ראשי ראשויות וערים קב"טים ורבש"צים יקרים, חברי מפקדי החטיבות ומפקדי הגדודים. אחיי ורעיי מזרועות הביטחון, משטרת ישראל, ימ"ר צפון, נג"ל, שב"כ, חבריי בהתיישבות, אנשי חטיבה 769 בסדיר ובמילואים: קצינים וקצינות, נגדים ונגדות, חיילים וחיילות משפחתי - אישתי דברת והילדים אבא, אמא, אסתי, אליסף, שרה והלל משפחתו של י' היקרה, מכובדי כולם.

לפני 607 ימים, ב-06.10.23, ארגון הטרור חיזבאללה פעל בקו הגבול הישראלי ועשה בו כרצנו. אוגדת קומנדו איראנית הייתה פרוסה לרוחב גזרת האוגדה, עם כוחות הגנה והתקפה. רקטות, טילים, כטב"מים, רחפני נפץ, צלפים, כוחות פשיטה וכל הרוע שיש לצבא הטרור השיעי להציע. תושבי הצפון חיו תחת איום מתמיד, זה כמו לגור על לוע של הר געש שיכול להתפרץ כל לילה מחדש. פרובוקציות מרתיחות דם על גדר המערכת, הטרדת תושבינו בצורות שונות וניבזיות, ירי לעבר יישובינו מעת לעת, חדירת מחבלים לשטח ישראל ומעל הכל - תכנית פלישה מהירה לכיבוש הגליל.

לפני 606 ימים החלה המלחמה. היא החלה בשבר בל יתואר, אכזבה גדולה ותחושת בושה עמוקה על הכישלון המחפיר שלנו כצבא לעמוד במשימת ההגנה. במשך זמן רב מידי בנינו לנו 'עגל זהב' של דעות ותפיסות מבצעיות שהתבררו כטעויות ערכיות ומקצועיות בבוקר חג שמחת תורה תשפ"ג, 07.10.23, מתקפת הפתע התרחשה בדרום אך גליה היכו במזרח התיכון כולו וגם כאן, בגבול הצפון.

היה החשש שהאויב השפל יפעל בצורה דומה. היינו נחושים אך לא מוכנים, המשבר נכח כאן, אותה תחושת כאב, החמצה ואבל נחתו כאן בעוצמה באותם ימים ארוכים. בהיסטוריה שלנו כעם וכמדינה לעיתים מתוך המשבר הגדול צומח לו דבר יציב הרבה יותר, חזק הרבה יותר וכזה שנצרב בתודעה שלנו ולא מרפה ממנה לעולם.

לפני שלושה ימים ציינו את חג השבועות, חג מתן התורה. גם את התורה קיבלנו עם שבר. 40 יום לאחר מעמד הר סיני, 40 יום בלבד לאחר שהעם רואים את הקולות ואפילו את אצבע אלוהים שכותבת את דבריו, כבר שכחנו. בנינו לנו 'עגל זהב' של חוסר סבלנות, של ציפייה לאלוהים חומרי, כזה שיפתור לנו את כל הבעיות והאתגרים, סוג של אלוהים קצר ותכליתי שיעשה לנו "טייק אווי" לניסים בהזמנה מראש. כנראה שתמיד היה לנו זיכרון לא משהו.

כשירד משה רבינו מהר סיני וראה את עגל הזהב אני חושב שמשהו בו נשבר. תחושת התסכול הבלתי רגילה אחזה בו, הוא חש תחושת אכזבה אדירה עד כדי ששיבר את לוחות הברית. לא רק אבנים נשברו שם אלא גם האמון והאמונה.

אבל הנה אנחנו עומדים כאן היום, במחנה גיבור של עוצבת "חירם", בקרית שמונה שנקראת על שמם של שמונת גיבורי תל-חי, 3337 שנים אחרי אותו שברון הלב של משה דווקא זוכרים לא רע.

רבינו - ומראים שכשאנחנו רוצים אנחנו מתוך המשבר קמנו ומתוך המשבר התפתחה מערכה צפונית מנוהגת ביד אומן. שנה של הגנה מתסכלת אבל כל כך נחוצה. שנה שבה היינו חלק ממאמץ אדיר של פירוק ארגון החיזבאללה והחלשתו. שנה שבה רדפנו וצדנו את האויב בשטח שלו, במקום שבו הרגיש הכי בטוח - כמעט בלתי מנוצח. זו הייתה גם שנה של אימונים והכנות לקראת תמרון שידענו והאמנו שבוא יבוא.

לאחר חודשים רבים יצאנו קדימה לעקור את הרוע מגבולות ארצנו ולהסיר את איום הפשיטה הקרקעית, לצד פעולות בלתי רגילות של הדרגים הממונים עלינו לחיסול האויב בעומק.

חטיבה 769, במלחמה הזו קיבלנו הזדמנות לעשות ולשנות את המציאות כאן. ואני מתחייב כי עשינו כל שביכולתנו כדי לעשות זאת. אני חושב שניצחנו את חיזבאללה במלחמה הזו אבל הציווי עלינו כחטיבה מרחבית הוא לדאוג שאת המלחמה הבאה לא נתחיל שוב מההתחלה. לא עוד כוחות חיזבאללה על גבולותינו, לא הטרדות ולא הפרעות לשגרת החיים, לא התרעות והסתתרות מאחורי חומות וביצורים - היה לנו מספיק מאלו בעשרות השנים האחרונות. מעתה נשכיל להמשיך לאתר ולחסל מחבלים, להשמיד ולנתץ את תשתיות האויב, לוודא שחיזבאללה ושאר ארגוני המרצחים לא משתקמים בשום צורה ואופן - יהא המחיר אשר יהיה.

תודות,

קצרה היריעה מלהכיל את רגשות התודה העמוקים שאני רוחש לכל אחד ואחת מכם.

מפקד הפיקוד - האלוף אורי גורדין, כבוד היה ללכת בדרכך ולפעול תחת פיקודך.

מפקדי האוגדות - שי קלפר ויובל גז, תודה על הכוונה, חניכה, הכלה וגם מכה על האף מדי פעם.

לראשי הרשויות - אביחי בקרית שמונה, אסף בגליל העליון, בני ממבואות החרמון, אחמד או אבו האשם, דוד ממטולה ועמית ממרום הגליל תודה לכם על שיתוף הפעולה הבלתי רגיל ועל האמון שצומח שוב אט אט.

הסמח"טים - ת', י' וסמח"ט ב' ואיש יקר ד', הרמ"ט - ר', מנל"חים - צ', ק', ע' וס', המג"דים והמ"פים האורגניים שלנו - גברים שבגברים. וכל 52 המג"דים שפעלו תחת פיקוד החטיבה בשנתיים האלו - אני מצדיע לכם.

מטה החטיבה, מנהלי העבודה והנגדים תודה על שאתם מפעילים את מכונת המלחמה הזו בצורה הכי טובה שיש.

לרבש"צים, קב"טים, מפקדי כיתות הכוננות אתם גאוות החטיבה.

למשטרת ישראל ובמיוחד לאריק מפקד תחנת קריית שמונה - על שיתוף פעולה בלתי רגיל וחברות אמת.

אלעד והיג"ל, מד"א, כב"א - אתם חלק בלתי נפרד מאיתנו - כך היה וכך יהיה.

תודה מיוחדת ללשכה שלי לאנשים שהיו שם תמיד מסביב לשעון, עם אינסוף משימות, בלתי מים, לחצים ידעתם תמיד לשמור על קצב, גם על איכות, וגם על חיוך. הייתם לי עוגן שקט בתוך סערה מתמדת.

חיילים וחיילות יקרים - השתדלתי להכיר אתכם ברמה הכי אישית שיכלתי, צר לי אם לא את כולם הכרתי כראוי - עמדתם במבחנים רבים שחיילים בתקופות אחרות לא דמינו. בחוסן מיוחד, ניערתם את האבק והמשכתם קדימה. אתם אמיצים, מעולים וגדולים מהחיים.

י' אחי היקר, חברים ותיקים לנשק אנחנו, מימי גולני ופיקוד הצפון. אחרים יחשבו שהמשפט הבא שאומר הוא שיגעון, אבל כאן בתוך הבית כולם יבינו - אתה מקבל היום מתנה מצה"ל, חבל ארץ להיות לו לשומר. אומר כך בביטחון גמור: אצבע הגליל מקבלת מתנה גם היא, הגזרה והחטיבה זוכים היום במפקד הכי טוב שיש. קצין ערכי ומקצועי, חותר למגע ונושם אהבת הארץ. אני מאחל לך שתזכה להכות באויב יום ולילה עד הסאלוקי ומעבר לו. אני ודברת מאחלים לך ולדורין הצלחה בפרק נוסף ומשמעותי של חייכם העמוסים מצוות ומעשים למען העם והארץ.

מברך אני אותך בברכה אותה ברך אותי סיוון חברי כשנכנסתי לתפקיד לפני כמעט שנתיים: "יברך ה' וישמרך, יאמר ה' פניו אליך ויחונך, יישא ה' פניו אליך וישם לך שלום".

למשפחה שלי, אבא ואמא - תודה לכם על חינוך שכנראה היה בסדר אם שמו אותי כאן. לאחים ואחיות, גיסים וגיסות - תודה על תמיכה, גם אם רחוקים ואני לא מרבה לדבר, אני אוהב אתכם ומעריך כל פעולה, התעניינות, עזרה ומחשבה. אתם חלק בלתי נפרד ממני ומהשירות למען מדינת ישראל. להילה ואדם - תודה על אימוץ בלתי רשמי וחברות אמיתי בעת משבר ובעת שמחה זכינו בהרחבת משפחה.

אישתי, אני מרגיש שכל פורמט שאנסה וכל סיסמא שאגיד יעשו עוול לגודל מעשייך. את חב תודה לך שליווית אותי בכל הדרך הזו, תודה על שידעת להבין גם בלי שהסברתי. תודה על האהבה, על הגיבוי האינסופי וההבנה העמוקה של דרכינו. אני רוצה שתדעי, כי טביעות אצבעותיך ניכרות כאן בכל פינה, ברכס, בוואדי ובהר. חלק מההחלטה ממש. אמנם יש לכן עוד הרבה עבודה עד הגיוס לגולני אבל אתן בכיוון טוב. ובנימה קצת אישית - כי אני לא יכול בלי.

שירתתי בגזרה הזו שנים רבות מחיי בתפקידים שונים, ממפקד מחלקה במוצב פרג, מפקד פלוגה בנחל שיאון, מג"ד בעמק ותמיד כשסיימתי כאן רציתי לחזור. לנשום עוד קצת מאוויר הפסגות והנוף המשכר, לשכב באיזה מארב שיח בהר דב רק אתה, לוחמים והטבע הפראי, תמיד רציתי לחזור ולהרגיש עוד קצת את הזכות הבלעדית של המשימה הכל כך ברורה וקדושה: "הגנה על יישובי הצפון".

הפעם זו פרידה שונה, הפעם אני מרגיש שחלק מהלב שלי נשאר כאן, הפעם אני ממש עוזב חבל ארץ ואנשים שאני אוהב. איני אוהב את המקום בגלל כפרי הטרור בהם חרשנו יום וליל וגם לא בגלל נופי רכס הבופור או נהר הליטאני המרשימים, אני אוהב את המקום בזכות שמעון ממנרה, ונחל עיון הזורם ממזרח למושב מטולה, בזכות המטע של יוני במרגליות ומסעדת 'דג על הדן' שפתחה את שעריה בפנינו, ככה סתם כי אנחנו צבא ההגנה לישראל. אני אוהב את המקום כי הוא מחייב אותך להיות הרבה יותר ממי שאתה כשבניה ריין ולירן סעדיה מביטים עליך מהמצפים ברכס רמים ממערב, מנחם אוסישקין וגיבורי תל פאחר פוקחים עליך עין ביקורתית ממזרח אתה חייב לעמוד בסטנדרט. אז בפעם האחרונה בתפקיד הזה, אבל מקווה שממש לא האחרונה בחיי "שלום לך ארץ נהדרת, עבדך הדל נושא לך שיר מזמור ותודה על סיפור הגנה, התקפה ואהבה בלתי נשכח. מברך על הזכות שניתנה לי לפקד על אנשים נדירים ביופיים בתקופה הרת גורל לעם ישראל".

אם זכיתי להיות רק בורג אחד קטן בגלגלו המיתולוגי של יוסף טרומפלדור - זהו חלקי הראוי בכל עמלי.

לא אסיים את דברי בלי להתפלל למען אחינו הנלחמים בדרום למען הכרעת האויב והשבת אחינו ואחיותינו הנתונים בצרה ובשבייה.

חטיבה 769 הייתם לי למשפחה, לשדה קרב ולבית. נמשיך קדימה, לא מתוך שגרה אלא מתוך שליחות.

עד הניצחון הבא!